

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/34/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017201078
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017201078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) Ing. Q. C., bytom J. XXXX/X, XXX XX J., právne zastúpeného JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou, so sídlom Madačova 7, 034 01 Ružomberok, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-7/2017/OPK zo dňa 10. mája 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/157/2017-53 zo dňa 15. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 83 zo dňa 17.04.2013, bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

2. Na rozklad žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. KM-OLVS-7/2017/OPK zo dňa 10.05.2017 napadnuté rozhodnutie potvrdil a rozklad zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že v konaní nezistil takú namietanú vadu v zmysle § 191 ods. 1 S.s.p., na základe ktorej by bolo možné konštatovať nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie so správnym právnym posúdením, odvolávajúc sa taktiež na skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a aplikovaní právnych predpisov, na ktoré sa odvolával. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, úsudok žalovaného o tom, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, zakladajúceho dôvod na prepustenie zo služobného pomeru vyplýval jednak z priamych dôkazov (výpoveď agenta a prepis zvukového záznamu jeho rozhovoru so žalobcom, videozáznam), ako aj zo série nepriamych dôkazov s tým, že hodnotenie ich vierohodnosti a pravdivosti dôkazov predstavovalo vlastnú syntetickú časť hodnotenia žalovaného. Išlo o analýzy poznatkov o prameni dôkazov, o závažnosti skutočností vyplývajúcich z dôkazov, o ich súvislosti a nadväznosti na iné skutočnosti a dôkazy, kedy správny orgán získal obraz o skutočnosti, ktorá bola predmetom dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je tvorená na vnútornom presvedčení príslušného orgánu činného v trestnom konaní a súdu, ktoré však nie je prejavom jeho ľubovôle alebo slobody, ale utvára sa prísne logicky na základe zákonov a iných právnych predpisov, pričom sa opiera o právne vedomosti, o všestranné, hlboké a logické zhodnotenie dôkazov a ich vzájomných súvislostí, s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu.

5. Prepustiť príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. je možné len v tom prípade, že mu bolo preukázané protiprávne konanie, ktoré je porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a ktoré je nezlučiteľné s jeho zotrvaním v služobnom pomere. Fakt, že v trestnom konaní vedenom na KS v Žiline pod spis. zn. 2To/118/2013 nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, v nijakom ohľade nenaznačuje automatický záver o neporušení jeho služobných povinností. V trestnom konaní je záver o vine prijatý na základe celkom odlišných zásad zisťovania skutkového stavu a potrebnej miery pravdepodobnosti, ktoré je potrebné striktné odlišiť od miery pravdepodobnosti potrebnej pre rozhodovanie v preskúvanom správnom konaní. Posudzovanie miery pravdepodobnosti preukazovanej skutočnosti je zásadne odlišné v administratívnom ako trestnom procese, kde o vine žalobcu by nesmela byť takmer vôbec žiadna pochybnosť. Hoc aj otázka trestnoprávnej zodpovednosti žalobcu bola právoplatne rozhodnutá, bez ohľadu na absenciu kompetencie správneho súdu rozhodovať o vine a treste obžalovaného naďalej vyvstávala nezodpovedaná otázka, prečo by mal označený agent uvádzať nepravdivú výpoveď o dejovom priebehu, ktorý mal svoj počiatok, priebeh a zakončenie. Ako aj nezodpovedaná úvaha o tom - či vôbec niekto iný okrem žalobcu mohol byť jeho priamym účastníkom.

6. Podstatným právnym argumentom uvedeným v zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/222/2013-44 zo dňa 24.04.2015 bolo, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu vyvodil záver „o nejednoznačnosti preukázania prítomnosti žalobcu na konaní, ktoré sa mu kládlo za vinu. Z administratívneho spisu súd nemohol identifikovať žalobcu zo žiadneho záznamu tam uvedeného, keďže takáto identifikácia v spise absentovala. V spise neboli založené ani obrazovo-zvukové záznamy a napriek tvrdeniu agenta, že žalobca mal byť tou osobou, nebola vykonaná ani konfrontácia, resp. iný presvedčivý dôkaz, že žalobca je tou osobou, ktorej by sa dané konanie týkalo.“ Žalovaný v ďalšom procesnom postupe odstránil tento nedostatok a doplnil dokazovanie v naznačenom smere, kedy výpoveďami mjr. Mgr. F. L., pplk. Mgr. O. Q., mjr. Mgr. F. F. bol žalobca na videozázname identifikovaný. Zároveň zabezpečil do administratívneho spisu zápisnice o výsluchu svedkov, videozáznam o kontakte agenta so žalobcom, fotografie s vyobrazením žalobcu z predmetného videozáznamu, zvukový záznam. Z uvedeného dôvodu krajský súd nemohol akceptovať námietku žalobcu, že žalovaný neodstránil rozpory a nejasnosti, nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne posúdil a teda že rozhodnutie trpí rovnakými vadami ako to predchádzajúce, ktoré bolo správnym súdom zrušené. Správny súd prijal záver, že získaný dôkazný materiál obsiahnutý v administratívnom spise dostatočne podporil záver žalovaného o protiprávnosti konania žalobcu, ktorý svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a teda jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Nebolo možné preto konštatovať, že by žalovaný nevykonával

dôsledné prešetrenie veci. Správny súd sa najmä nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovaný správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci na jeho riadne posúdenie. Vychádzajúc z vyššie uvedených hľadísk žalovaný, ako príslušný správny orgán, postupoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia v súlade s príslušnými procesnoprávnymi normami, pričom pri svojom rozhodovaní nevybočil z rámcov správnej úvahy tak, ako je vymedzená vyššie. Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že neexistuje žiaden z namietaných zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 S.s.p. tak, že úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žalovaný si ich náhradu ani neuplatnil, a pretože ide o orgán štátnej správy, ktorému možno náhradu trov konania priznať iba vtedy, ak to možno spravodlivo požadovať.

III.

Konanie na kasačnom súde

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ preto navrhol kasačnému súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ namietal, že krajský súd nevyhodnotil ním navrhované dokazovanie. Podľa jeho názoru žalovaný dospel za rovnako zisteného skutkového stavu k tomu, že sa skutok stal a súd v trestnom konaní na základe tých istých dôkazov dospel k záveru, že nebolo preukázané, že sa skutok stal. Tiež namietal, že žalovaný si účelovo vykladá ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. a tieto aplikoval na tento prípad. Podľa názoru sťažovateľa na záver o dôvodnosti prepustenia zo služobného pomeru neexistujú objektívne a nepochybniteľné dôkazy.

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožňuje a plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. novembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

12. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!"

13. Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

14. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) až i) zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,
- d) zakročiť, ak hrozi škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu,
- e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- i) vykonávať štátnu službu nestranne.

15. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

16. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

17. Kasačný súd po preskúmaní veci uvádza, že predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

18. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že jedinou hliadkou, ktorá v kritickom čase operovala na teritóriu služobného obvodu OO PZ Liptovská Osada bola hliadka v zložení sťažovateľ a nstržm. V.J. Q. (záznam riaditeľa OO PZ Liptovská Osada čp. p.. ORPZ-RK-VO-205-019/2013 zo dňa 21.03.2013). Agent Á. O. z Maďarskej republiky vypovedal, že jeho úlohou bolo jazdiť nákladným motorovým vozidlom maďarského evidenčného čísla po určitej trase nepripútaný bezpečnostným pásom, kde sa predpokladalo, že ho zastaví tam stojaci policajt. Mal pokyn správať sa ako obyčajný občan Maďarskej republiky a po zastavení plniť pokyny príslušníka PZ. Keď jazdil s nákladným motorovým vozidlom z Liptovského Mikuláša smerom na Donovaly dňa 22.02.2013 asi o 21,30 hod., zastavil ho policajt v rovnošate tmavej farby stojaci asi 5 metrov pred zaparkovaným policajným autom, v ktorom ešte niekto sedel, prikázal mu s vozidlom zájsť na bok, prišiel k dverám vodiča a keď tento otvoril dvere, vyžiadal si od neho doklady. Keď vodič vystúpil z vozidla, ukazoval mu policajt trhnutím na bezpečnostný pás a po anglicky mu povedal, že to bude pokuta 60,- € a či má u seba nejaké peniaze. Vodič odpovedal áno a vtedy mu policajt povedal nech mu teda dá 60,- €. Vodič odišiel k predným svetlám nákladného vozidla, aby lepšie videl, nakoľko bola tma, vybral z peňaženky 3 ks dvadsaťeurových bankoviek a odovzdal ich policajtovi. Vtedy policajt prišiel k nemu bližšie, prstom mu pootvoril peňaženku pozrel sa do nej a prstom v nej prelistoval ostatné jeho peniaze. Následne na to mu z tých troch prevzatých bankoviek dve vrátil do peňaženky a z peňaženky mu vybral jednu desaťeurovú. Policajt si teda ponechal 30,- €, položil vodičovi ešte nejakú otázku a rukami vo vzduchu ukazoval, ako by chcel niečo napísať. Vodič mu po anglicky odpovedal, že nerozumie. Vtedy mu policajt vrátil všetky jeho doklady a ukázal mu, že môže odísť, čo vodič aj urobil. Policajt mu nevydal žiadne pokutové bloky ani iné potvrdenie o prevzatí uvedených 30,-€. S touto výpoveďou agenta korešpondoval aj voľný preklad doslovného písomného prepisu jeho rozhovoru so žalobcom v čase a na mieste kontroly. Výsluchy mjr. Mgr. F. L.B., mjr. Ing.

F. F. a pplk. Mgr. O. Q. zo dňa 28.03.2017 po predložení fotografií a videozáznamu s istotou potvrdili, že na fotografiách a videozázname išlo o osobu sťažovateľa. Ich výpovede sú zdokumentované aj v zápisnici Okresného súdu Ružomberok spis. zn. 0Tp/11/2013 zo dňa 02.03.2017, zápisnice z hlavného pojednávania Okresného súdu Ružomberok spis. zn. 1T/79/2013 zo dňa 11.09.2013 a 09.10.2013. nstržm. V. Q., ktorý v kritickom čase vykonával službu spoločne so sťažovateľom v obci Liptovská Osada vypovedal, že si nevšimol, že by veliteľ hliadky (sťažovateľ) na uvedenom mieste v čase od 21:00 hod do 24:00 hod ukladal nejakému vodičovi blokovú pokutu. Ak by sa tak stalo, všimol by si to, nakoľko by si sťažovateľ prišiel do služobného vozidla vypísať pokutové bloky a urobiť o tom zápis do hliadkovej knihy. Zvukový záznam a jeho prepis zaznamenaný na základne príkazu sudkyne Okresného súdu Žilina spis. zn. OS ŽA-V-49-1/2013 zo dňa 15.02.2013 založený v administratívnom spise jednoznačne preukazuje, že policajt uložil agentovi pokutu vo výške 60 € a následne 30 €. Napriek uvedenému nevypísal diel A pokutového bloku, vodičovi nevydal diely B pokutových blokov, t. j. potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty s tým, že uloženie pokuty nebolo administratívne vykázané.

19. Vzhľadom na uvedené zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy u sťažovateľa spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď zneužil služobné postavenie i vzniknutú situáciu a po prevzatí 30 € ako pokuty za priestupok v cestnej premávke nevypísal diel A pokutového bloku, priestupcovi nevydal diely B pokutových blokov ako potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty. Uloženie a uhradenie predmetnej pokuty sťažovateľ nevykázal v žiadnych administratívnych pomôckach a obdržanú hotovosť neodviedol do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú spotrebu. Za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti možno považovať, že sťažovateľ v čase služby vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu s cieľom zabezpečiť pre seba neoprávnený prospech. Pri vykonávaní služobnej činnosti sťažovateľ nedbal na vlastnú česť, vážnosť a dôstojnosť a nedodrжал nariadenie ministra o etickom kódexe policajta.

20. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný v preskúvanom rozhodnutí nevybočil z medzí zákona, keď v konaní sťažovateľa videl tak závažné a hrubé porušenie služobnej prísahy aj povinnosti, ktoré odôvodňuje prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. Je nevyhnutne potrebné, aby samotní príslušníci ozbrojeného zboru, ktorí sú akousi „predĺženou rukou štátu“ a ich úlohou je dohliadať nad dodržiavaním právnych predpisov platných v Slovenskej republike, ako aj postihovať ich porušenie, dôsledne dodržiavali tieto právne predpisy. Verejnosť oprávnene očakáva, že príslušníci silových zložiek štátu budú sami rešpektovať zákony, ktorých dodržiavanie kontrolujú, a preto možno konanie sťažovateľa kvalifikovať ako spôsobilé narušiť vážnosť policajného zboru a dôveru v neho. Konanie sťažovateľa, keď zneužil svoje služobné postavenie a po prevzatí finančnej hotovosti túto neodovzdal do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú potrebu, možno oprávnene hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy i služobnej povinnosti a táto skutočnosť je spôsobilá spôsobiť ujmu policajnému zboru, a preto ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo aj podľa názoru kasačného súdu na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

21. Rovnaký právny názor najvyšší súd vyslovil aj v rozsudku č. R 36/2004, v ktorom najvyšší súd uviedol, že služobná prísaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremonálu slávnostného prijatia občana do policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali.

22. Po oboznámení sa so súdnym spisom, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd i žalovaný sa v napadnutých rozhodnutiach adekvátne zaoberali námietkami sťažovateľa a vysporiadali sa s nimi zákonným spôsobom. Krajský súd odvolávajúc sa na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR správne konštatoval, že porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnou, resp. s priestupkovou

zodpovednosťou policajta, a že zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o ňom, pričom nie sú závislé od výsledku prípadného trestného alebo priestupkového konania. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinu. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo nevinu, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci sťažovateľa v správnom súdnom konaní skúmať otázku prezumpcie nevinu, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/189/2010 zo dňa 18.05.2011).

23. Kasačný súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom krajského súdu, že preskúmaným rozhodnutím žalovaný nevybočil z medzí zákona a postupom správneho orgánu teda nedošlo k porušeniu zákona a zákonom chránených záujmov sťažovateľa. Vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu s cieľom zabezpečiť pre seba neoprávnený prospech je absolútne neprijateľné a tým boli naplnené podmienky prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

24. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

25. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

26. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.